

ק"פ 49956/03/14 - חמד סובח נגד האני אבו שאהין

בית משפט השלום בקריית שמונה

ק"פ 49956-03-14 סובח ואח' נ' אבו שאהין
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: 1.חמד סובח

הקובלים

נגד

האני אבו שאהין

הנאשם

הכרעת דין

בפתח דבריי אני מודיעה, כי החלטתי לזכות את הנאשם **באופן חלקי בלבד** מעבירות היזק לרכוש בזדון, הסגת גבול כדי לעבור עבירה והשחתת פני מקרקעין, אשר יוחסו לו בכתב האישום. כפי שיפורט בהמשך, החלטתי **להרשיעו בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים**.

כתב אישום ורקע:

1. ביום 25/3/14 הוגש נגד הנאשם כתב אישום שייחס לו את העבירות הבאות:

תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

היזק לרכוש בזדון - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

הסגת גבול כדי לעבור עבירה - עבירה לפי סעיף 447 לחוק העונשין.

השחתת פני מקרקעין - עבירה לפי סעיף 196 לחוק העונשין.

2. על פי המפורט בכתב האישום, הנאשם והקובל הינם תושבי הכפר בוקעאטא שברמת הגולן והינם בעליהם של שטחי אדמה סמוכים.

ביום 19/6/12 סמוך לשעה 10.00, בעוד הקובל ישוב בתוך רכבו יחד עם בתו השנתיים, הגיע אליו הנאשם, צעק לעברו ואמר לו "למה אתה לא שואל אותי לפני שאתה עושה גדר", הנאשם המשיך לצעוק, קילל ואיים באומרו "אם לא תסיר את הגדר ביני לבינך אני אהרוס אותו ואותך".

בהמשך למתואר לעיל ובאותן נסיבות, נטען כי הנאשם תקף את הקובל, תפס אותו בפניו ובבטנו וגרם לו לחבלות ממשיות. בעקבות מעשי התקיפה של הנאשם, פנה הקובל למרפאה לקבלת טיפול רפואי.

עוד על פי כתב האישום, יום או יומיים אחרי האירוע שתואר לעיל, השחית הנאשם והרס את הגדר המפרידה בין שתי חלקות האדמה באמצעות טרקטור השייך לו, זאת כפעולת נקמה לכאורה.

3. הקובל הגיש נגד הנאשם תלונות במשטרת ישראל, בגין שני האירועים (התלונות הוגשו מטעם הגנה וסומנו נ/1 ו נ/2). לדברי הנאשם, שני תיקי החקירה נסגרו בלא שהוגש בגינם כתב אישום נגד הנאשם. ערר שהוגש על החלטת הסגירה נדחה על ידי הפרקליטות (על פי דברי ב"כ הקובל מיום 8/7/14), ולפיכך בחר הנאשם בהגשת קובלנה פלילית בהתאם להוראות סימן ב' לפרק ד' לחסד"פ.

יריעת המחלוקת:

4. מדובר, על פי כתב האישום, בשני אירועים שבהם נעשו, כנטען, עבירות פליליות על רקע סכסוך לגבי בניית שער על ידי הקובל, למורת רוחו של הנאשם, על "קרקע מריבה".

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בשני האירועים.

בחקירתו במשטרה מיום 9/10/12 הכחיש הנאשם כי איים על הקובל או כי תקף אותו. הנאשם לא הכחיש כי פגש את הקובל בכפר וכי דיבר עמו על השער שבנה, ועל כך שיש להביא מודד לבדוק את השטח, ורק אחר כך לבנות שער במקום, ואולם דחה את הטענה כי איים צעק או תקף באותו מפגש.

לגבי הטענות כלפיו, הנאשם גרס כי הנו אדם מבוגר ולכן ההתנהגות המתוארת אינה דרכו (לדבריו הוא "מתבייש לעשות דברים כאלה")

בנוסף הכחיש הנאשם בחקירתו את הטענה כי השחית את הגדר המפרידה בין שתי חלקות האדמה וטען כי יש "אלף פתרונות" לבעיית הקובל וכי אין הוא נוהג באלמוות. עוד טען הנאשם כי במקום בו בנויה הגדר שופכים פסולת וכל אחד יכול היה לפגוע בגדר.

גם בעדותו (עמ' 23 ואילך) טען הנאשם כי אף על פי שאמנם פגש את הקובל ביום האירוע כשזה היה במכוניתו, הרי שלא איים עליו או נגע בו.

פירוט הראיות בתיק והמסקנות:

5. מטעם התביעה העידו הקובל ועדה נוספת הגב' דלאל חסון, שלטענתה הייתה עדה לאירוע התקיפה שהתרחש בין הנאשם לקובל, הוגשה חקירתו של הנאשם במשטרה ותיעוד רפואי בעקבות פניית הקובל לקבלת טיפול רפואי.

מטעם ההגנה העיד הנאשם וכן הוגשו שתי תלונותיו של הקובל במשטרה.

אירוע התקיפה והאיומים

6. אין למעשה חולק על כך שבין הקובל לנאשם שוררת מחלוקת הנוגעת לזכויות בקרקע, ואי הסכמה מיוחדת לגבי בניית גדר על ידי הקובל. לטענת הקובל הוא הקים את הגדר על שטחו שלו, הסמוך לשטח של הנאשם, ואילו הנאשם סבור שבהקמת הגדר פלש הקובל לשטח שאינו שלו.

7. הקובל העיד לגבי שהתרחש ביום האירוע (עמ' 12). על פי דבריו, מדובר בפניה תוקפנית ואלימה של הנאשם, שבמהלכה הוא איים עליו ותקף אותו.

על פי תיאורו של הקובל - בעודו נוהג ברכבו, כשבתו הקטנה ברכב, בתוך הכפר, עצר הנאשם את הטנדר שלו ליד הרכב של הקובל, שאל אותו בצרחות למה בנה שער ובאיזה זכות הוא עשה זאת ומדוע לא שאל אותו. הקובל ענה לו כי מדובר בשטח בבעלותו.

הקובל העיד כי הנאשם יצא מרכבו, ניגש לרכב של הקובל, ובעוד הקובל ממשיך לשבת ברכב, ניגש לחלון, איים עליו שהוא יוציא לו את העיניים אם הוא לא יהרוס את הגדר, ותקף אותו

בכך שהכניס את ראשו יחד עם ידו לרכב דרך החלון, שרט אותו בפניו, והמשיך ושרט אותו בבטן.

הקובל העיד כי בתו בת השנתיים החלה לצעוק, וכי האירוע הסתיים בלא שהוא הגיב באלימות נגדית כלפי הנאשם ומעשיו.

8. בו ביום סר הקובל למשטרה והגיש תלונה נגד הנאשם. הודעתו של הקובל הוגשה על ידי ההגנה וסומנה נ/1. באותה תלונה, נרשם מפי הקובל כי לא היו עדים למקרה (נ/1, שורה 9), בעוד שבעדותו בבית המשפט טען (עמ' 13, שורה 4 ו-5) כי הייתה עדה לאירוע שיצאה מביתה ושמעה את הדברים שהתנהלו בין הצדדים, ובכך התכוון לעדת הקבילה גב' דלאל חסון.

הקובל הסביר בעדותו כי בעת מסירת התלונה, ביום האירוע כאמור, לא ידע על קיומה של עדת ראייה למקרה, וכי רק יום למחרת האירוע פגש באקראי את העדה, גב' דלאל, אשר פנתה אליו, שאלה לשלומה בהקשר להתנהגותו של הנאשם כלפיו. רק באותו מפגש התברר לקובל כי גב' דלאל ראתה את אשר התרחש. הקובל

שאל את גב' דלאל אם תהיה מוכנה להעיד לגבי האירוע והיא השיבה בחיוב.

נתתי אמון מלא בקובל ובגרסתו, ושוכנעתי כי הוא תיאר את אשר התרחש ביום האירוע.

הקובל בתלונתו במשטרה וגם בעדותו בבית המשפט, חזר על אותם פרטים, העיד בצורה עקבית ואמינה ולא שינה מגרסתו שינויים מהותיים, למעט עניין העדה דלאל.

9. עדת הקבילה, הגב' דלאל חסון, העידה כי ביום האירוע יצאה מביתה סמוך לשעה 10.00, הייתה בדרכה להתפלל, חלפה במקום וראתה את הנאשם, המוכר לה, עוצר את הרכב שלו ויוצא אל הקובל (עמ' 17). השניים התווכחו בצורה חזקה, הנאשם אמר לקובל כי הוא חייב להוריד את השער שבנה באדמתו. הקובל ענה כי אין הוא רוצה להוריד את השער והנאשם אמר לו, אם הוא לא מוריד אותו אז הוא יוציא לו את העיניים. עוד העידה כי הנאשם הכניס את ידו דרך החלון ושרט את הקובל בפנים, היא שמעה את הילדה צועקת, והשניים הלכו.

10. העדה דלאל העידה כי למחרת האירוע פגשה את הקובל, וכששאלה לשלומה, נודע לו מדבריה כי היא הייתה עדה לאירוע (עמ' 18 ש' 1).

לדבריה, לא שוחחה עם הקובל על האירוע מלבד אותו מפגש למחרת היום, והתייצבה לדיון על פי הזמנה רשמית שקבלה.

העדה אישרה בחקירה הנגדית כי הקובל הביא אותה לדיון ברכבו (עמ' 19 ש' 12) וכי תיאם עמה את הגעתם המשותפת יומיים קודם לכן בטלפון.

העדה, ששמה הופיע בכתב הקובלנה ברשימת העדים, העידה כי קיבלה מסרים מטעם הנאשם לפיהם יזיק לה ויתלונן עליה אצל השיח'ים אם תעיד נגדו.

העדה פנתה לנאשם מעל דוכן העדים ואמרה לו:

"דוד האני אני מתנצלת אבל אני חייבת להגיד את האמת" עמוד 19, שורה 22

11. עדותו של הקובל, באשר ליום האירוע, בו הותקף ואויים על ידי הנאשם, נמצאה על ידי אמינה. עדות זו נתמכה, כאמור, בגרסת עדת ראייה, שגם אותה מצאתי מהימנה. צירופן של שתי העדויות, זו של הקובל וזו של עדת הראייה גב' דלאל, זו לזו, יצר יחד מצע ראייתי איתן שהשתלב לכדי הוכחת הנטען מעבר לספק סביר.

12. נתתי אמון בגרסתו של הקובל, לפיה הנאשם צעק עליו, איים עליו ושרט את פניו. שוכנעתי כי ידו של הנאשם פגעה גם בבטנו של הקובל, שישב ברכב באופן שאפשר "גלישה" לא מתוכננת של ידו של הנאשם גם לאזור בטנו של הקובל.

הקובל הגיש מטעמו תעודה רפואית מיום האירוע בה תועדו שריטות על סנטרו ועל בטנו (ת/2), ונתתי אמון בגרסתו, לפיה אותן שריטות נגרמו על ידי הנאשם.

אציין כי אילולא הייתה גרסתו של הקובל נתמכת בגרסתה של עדת הראייה דלאל, אזי קשה היה לקבוע איזו מבין שתי הגרסאות - טענת הקובל או הכחשתו של הנאשם - היא העדיפה.

ואולם, במקרה זה, הונחה בפני גרסה אמינה של עדת ראייה, הסותרת מהותית את גרסתו המכחישה של הנאשם, ותומכת באופן ישיר בגרסת כתב הקובלנה, ובכך יש כדי להוכיח את הנטען נגד הנאשם מעבר לכל ספק.

13. מצאתי את גרסתה של העדה גב' דלאל אמינה. מדובר באישה רווקה, דתייה, שהגיעה לעדות בלבוש מסורתי בהתאם להשתייכותה. השתכנעתי כי הדברים שמסרה, לגבי נסיבות היקלעותה למקום, הנם אמת. העדה הישירה מבט לעבר הנאשם, ומצאתי את עדותה קולחת ואוטנטית. לא מצאתי סימני שקר או עלילה בעדותה של עדה זו.

בנוסף, האמנתי לדבריה ולגרסת הקובל איך רק למחרת התברר שהעדה ראתה את האירוע, אגב מפגש בינה לבינו, בו התעניינה לשלומה, לנוכח תקיפתו על ידי הנאשם, אותה היא ראתה. בנסיבות אלה, גב' דלאל לא הוזמנה על ידי המשטרה, שכן בעת שהגיש תלונה נגד הנאשם, הקובל לא ידע על קיומה של עדת הראייה למעשה.

לא נטען בפני כי מדובר בעדה "מגויסת", אשר יש חשש כי דבריה נועדו לסייע בדבר שקר לטובת הקובל. הנאשם העיד כי אין לו כל סכסוך עם העדה.

מדובר אמנם במי שקיימת קרבת משפחה רחוקה בינה לבין הקובל, אך לא התרשמתי כי מדובר בקרבה מיוחדת, הפוגעת באובייקטיביות.

בנוסף, שמתי לבי לנוסח האיום הנטען, שבו נפלו שינויים בין טענת כתב הקובלנה לבין הנטען בעדויות, אך מצאתי כי מדובר בסתירות זניחות, אשר לא משפיעות על קביעתי באשר למהימנות העדים.

14. הנאשם בעדותו העיד כי לא ראה את גב' דלאל במקום ביום האירוע, אך אישר כי היו במקום אנשים רבים (עמ' 24 ש' 13) בנסיבות אלה, הדברים מסתדרים עם הטענה כי העדה אכן חלפה במקום והבחינה באירוע על פרטיו.

15. נתתי דעתי לכך שהעדה לא נחקרה במשטרה, ולפיכך ההגנה לא קיבלה לידיה כל חומר חקירה הנוגע לעדה זו טרם הדיון. לא מצאתי כי יש בעניין זה כדי לפגוע בזכותו של הקובל להעיד את העדה מטעמו, או פגיעה במשקל העדות או קבילותה. מדובר בעדה ששמה נכלל כדין ברשימת עדי הקובלנה, ואין בהוראות חוק סדר הדין הפלילי משום הוראה המונעת הסתמכות על חומר שלא נאסף בידי המשטרה. לא היה בידי הקובל חומר כתוב הנוגע לעדה זו, שכן הדברים נמסרו לו מפיה בעל פה. בפני הנאשם

עמדה האפשרות החוקית לקבל לידיו מידע לגבי תוכן העדות של העדה, ולכן לא מצאתי כי זכותו קופחה.

16. גרסתו של הנאשם לגבי אירוע התקיפה והאיומים נמצאה על ידי כבלתי מהימנה. הנאשם טען תחילה כי באותו מפגש מקרי בין השניים הוא לא נגע בקובל כלל, ולא איים עליו, אלא רק ניהל עמו שיחה, ואמר במפורש **"אני לא נגעת בך"** (עמ' 23, שורה 23). ואולם בהמשך עדותו, שינה את טעמו, והעיד כי יכול להיות שנגע בקובל אך לא הייתה לו כוונה לפגוע בו:

"לשאלת בית המשפט אם יכול להיות שנגעתי בך אני משיב, שהיינו כל אחד ברכב שלו, אני דיברתי איתו בדרכי נועם. אולי נגעתי במקרה, אבל לא הייתה לפגוע בך" (עמ' 24, שורות 15, 16).

מצאתי כי מדובר בשינוי מהותי בגרסא, שעניינו נקודה מרכזית שהיא אם היה או לא היה מגע גופני בין הנאשם והקובל.

הקובל תיאר אירוע תוקפני, במהלכו ניגש אליו הנאשם בחמת זעם, הטיח בו האשמות, איים עליו, ותקף אותו, בעודו יושב ברכבו במושב הנהג.

הנאשם הכחיש את כל התיאור, ושלל כי היה מדובר באירוע תוקפני במיוחד, ובמיוחד שלל את האפשרות שנגע בקובל.

שינוי גרסתו, כך שבניגוד לנטען בהתחלה, הוא לא שלל בהמשך את האפשרות שנגע בקובל, מחלישה את הכחשתו, ומציגה את תיאור המפגש על ידו כבלתי אמין.

17. הנאשם שב והעיד על עצמו כי הוא אדם מכובד ומבוגר, איש דתי, אשר דרכו היא דרך שלום ודרך אמת. בתיאורו את עצמו באופן חיובי, ניסה הנאשם לשכנע כי הטענות המופנות כלפיו אינן אמת, וכי אופיו הטוב שולל את האפשרות שמא צעק, קילל ותקף.

לא השתכנעתי בדברים.

מצאתי כי לגבי הקובל החזיק הנאשם בטינה אישית נקודתית, הקשורה למחלוקת בעניין חלקות האדמה, והשער שהקים הקובל, וכי טינה זו לוותה בכעס.

על רקע זה, השתכנעתי כי הנאשם אכן איים על הקובל ותקף אותו, בכעסו עליו.

18. בגרסתו של הנאשם נפלה סתירה בנוגע למהות הסכסוך עם הקובל. בהודעתו במשטרה, הנאשם טען שהקובל פלש לקרקע **השייכת לו**, לנאשם אישית:

"מה שהיה שחמד סובח בנה שער כניסה לשטח שלו אך הוא בנה את השער בשטח ששייך לי בכך הוא פלש לאדמה שלי..."

בהמשך נשאל "איפה השטח שלך יחסית לשלך".

הנאשם ענה - "האדמות צמודים ואין שום דבר שמפריד בין האדמות והשטח נטוע בתפוחים".

לאחר מכן נשאל "איך אתה נכנס לשטח שלך מאותו שער שהוא בנה".

וענה - "אני יש לי כניסה נפרדת והוא כניסה אחרת והוא בנה את השער וסגר את השטח עליי אני נכנס ממקום אחר..."

לעומת זאת בעדותו בבית משפט, שינה הנאשם את גרסתו וטען כי שטח האדמה אינו שייך לו כלל אלא מדובר באדמה של הוואקף (עמ' 23).

אני סבורה שמדובר בגרסה מאוחרת שמטרתה להותיר רושם שלא מדובר בסכסוך אישי בין הקובל לנאשם, ולהציג את הקובל כמי שמזיק לרכוש הכלל, ובכך להעמידו באור שלילי.

19. שוכנעתי כי הנאשם אכן איים ותקף את הקובל כנטען, ואף גרם לו שריטות.

סעיף 380 לחוק העונשין קובע:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים"

הנאשם תקף את הקובל בפניו ובבטנו וגרם לו חבלה ממשית, בעקבותיה נזקק לקבלת טיפול רפואי, מהתעודה הרפואית שהוגשה לבית המשפט עולה כי לקובל נגרמו שריטות בסנטרו ובבטנו באזור הטבור ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בתקיפה.

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"

שוכנעתי כי הנאשם איים על הקובל באומרו שיוציא לו את העיניים אם לא יסיר את הגדר.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

20. לגבי חלקו האחר של כתב הקובלנה, בו מיוחסת לקובל השחתה של השער באמצעות טרקטור - חלק זה לא הוכח. הקובל העיד כי עשרה ימים אחרי אירוע התקיפה, בו הנאשם איים, בין היתר, כי יהרוס את הגדר, הגדר, הגדר אכן הושחתה ונהרסה. הקובל לא הביא מטעמו כל עדות לגבי השחתת הגדר, מלבד אמירתו בהודעה נ/2 כי הגדר נהרסה באמצעות טרקטור, ובדיקותיו שהובילו למסקנה כי הנאשם הוא שעומד מאחורי המעשה.

מדובר לפיכך בחשדות בלבד, המבוססים על אמירת הנאשם, ועל המניע שיש לו מתוך הסכסוך בין השניים. הדברים לא עומדים בדרישות ההוכחה, במיוחד בהליך פלילי.

כפי שציינתי בראש הכרעת הדין - אני מזכה את הנאשם מעבירות היזק בזדון, השחתת פני מקרקעין והסגת גבול, ואילו בעבירת התקיפה הגורמת חבלה ממשית .

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ו, 30 מאי 2016, במעמד הצדדים